

ligt samlif mellan studenter från brödrarikena, föreslår jag härmedst en skål och ett lefve för studenter och lärare vid Lunds universitet!"

För denna toast tackade kandidat Wimmerstedt från Lund sålunda:

"Danske bröder!

När hjertat är fullt — när stundens glädje och framtidens hopp trängas inom bröstets hvalf, då är språket för fattigt, då är tanken för kall att uttrycka hela rikedom och glöden af de känslor, som vilja blifva uttalade. Må detta tjena mig till ursäkt, då jag nu enkelt och rättfram bringar Eder de Lundensiske Studenternes varma och uppriktiga tacksamhet för det hjertliga, det verkligt broderliga bemötande, som de så väl vid detta, som vid många föregående tillfällen hos Eder hafva rönt. Dessutom behöfvas ju icke oss emellan många ord; ty vi hafva redan längesedan lärt att känna, att älska hvarandra. Vi hafva så ofta blickat in i hvarandras trofasta ögon, så ofta hvilat vid hvarandras varmt klappande hjertan, att vi utan ordens nödtorftiga tillhjälp förstå hvarandra. Vi hafva ofta svurit att lefva och verka för Skandinavien väl. — Skandinavien väl! Det är det skönaste, det största och herrligaste mål, vi någonsin kunna utstaka för vårt lifs verksamhet. Vi inse tydligt och klart, huru viktigt och maktpåliggande detta måls uppnående är; därför hafve vi också lofvat hvarandra, att med ålderdomens sans och mogna öfverläggning, men med ungdomens kraft och okufveliga mod gå framåt, tappert kämpande mot de hinder, som möjligen kunna möta oss. — Men hvarför talar jag om hinder? Hvarför nämner jag kamp? Äro icke folken på vår sida? Läga icke allas hjertan, från Nordkyn till Schleswig (ack, att jag finge säga: till Eider!) för samma Skandinaviska interesse? Skola icke våra hemmavarande föräldrar och syskon med ökad kärlek och hängifvenhet sträcka sin famn emot Eder, då de få höra, huru varmt I hafven emottagit deras söner och bröder? — Kampens tider kunna likväl snart nog komma: utifrån kan vår fosterjords, vårt ovigt älskade Skandinavien välfärd hotas. Då är det godt, att med samdräktiga krafter kunna möta faran, vare sig allt den kommer från östan eller sunnan; då är det godt, att, som Starkodder, kunna slå med "try par armar." — Skandinaviske bröder! Vi erinra oss de tider, då Nordmännen, eller de tre Nordiska rikenas förenade inbyggare, satte en hel verld i bäfvan; — hafva vi så vanslägtats från våra förfäder, att vi nu icke skulle kunna ingjuta en smula respekt hos våra närmaste grannar? — Nej! jag kan ej tro det; — ännu vexer det män på Nordens klippor och jern i klippornas sköte. — Låtom oss då, mina bröder! vid minnet af våra frejdade förfäder, vilkas